

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא- <u>key</u> :	

נדרים-הנודר מן הירק		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הנודר מן הבית - מותר בעלייה, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]										◆	■	
עלייה בכלל הבית	הכמים:										◆	■	
הנודר מן עלייה - מותר בבית.												■	
מאן תנא (ויקרא יד) בבית - לרבות את היציע, בבית - לרבות את העלייה?											^	◇	
רבי מאיר היא, דאי רבנן, האמרי רבנן עלייה בכלל הבית, למה לי קרא בבית לריבויא.	רב חסדא:										!	◇	
אפ"ל תימא רבנן, בעיא קרא, דסלקא דעתך אמינא (ויקרא יד) בבית ארץ אחתכם כתיב, דמחבר בארעא שמיה בית, עלייה הא לא מחבר בארעא.	אביי:										!	◇	
כמאן אזלא הא דאמר רב הונא בר חייא משמיה דעולא:												^	
בית בביתי אני מוכר לך - מראהו עלייה	[רב הונא בר חייא משמיה דעולא]										■	^	◇
טעמא דא"ל בית שבביתי אני מוכר לך, אבל בית סתם - אינו מראהו עלייה												■	^
לימא רבי מאיר היא												ז	
אפילו תימא רבנן, מאי עלייה? מעולה שבבתים.											!	◇	
הנודר מן המטה - מותר בדרגש, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]										◆	■	
דרגש בכלל מטה	הכמים:										◆	■	
הנודר מן הדרגש - מותר במטה.												■	
מאי דרגש?												^	
ערסא דגדא.	עולא:										!	◇	
כשהן מברין אותו - כל העם מסובין על הארץ והוא מיסב על הדרגש	רבנן לעולא, הא דתנן:										ז	◇	
כולה שתא לא יתיב עלה, ההוא יומא יתיב עלה?											ז		
מידי דהוה אבשר ויין, דכולה שתא אי בעי אכיל ואי בעי לא אכיל, ההוא יומא אנן יהיבין ליה	מתקיף לה רבינא:										!	◇	
אלא הא קשיא											ז		
דרגש לא היה כופהו אלא זוקפו	דתניא:										■	ז	◇
ואי אמרת ערסא דגדא הוא											ז		
הכופה את מטתו - לא מטתו בלבד הוא כופה, אלא כל מטות שיש לו בתוך הבית הוא כופה	והתניא:										■	ז	◇
הא לא קשיא מידי דהוה אמתה המיוחדת לכלים											!	◇	
אם היתה מטה המיוחדת לכלים - אין צריך לכפותה.	דתניא:										■	!	
אלא אי קשיא הא קשיא											ז		
דרגש, מתיר קרביטיו והוא נופל מאליו	דתניא, רשב"ג:										■	ז	◇
ואי דרגש ערסא דגדא הוא, קרביטין מי אית ליה?											ז		
שאילתיה להווא מרבנן ורב תחליפא בר מערבא שמיה, דהוה שכיח בשוקא דצלעי	כי אתא רבין אמר:										!		
מאי דרגש? ערסא דצלעא.	ואמר לי: [רב תחליפא בר מערבא]										■	!	◇
איזהו מטה ואיזהו דרגש?	איתמר:										^	■	
מטה - מסרגין אותה על גבה, דרגש - מסרגין אותו מגופו.	רבי ירמיה:										!	■	◇
כלי עץ מאימתי מקבלין טומאה? המטה והעריסה משישופם בעור הדג	מיתבי:										■	ז	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

נדרים-הנודר מן הירק		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
ואי מטה מסתרגת על גבה, למה לי שיפת עור הדג?												נז
אלא הא והא מגופן, מטה - אעולי ואפוקי בבזיני, דרגש - אעולי ואפוקי באבקתא.												נז
מטה שנקליטיה יוצאין - זוקפה ודיו.	ר' יעקב בר אחא אמר רבי:											נז
הלכה כרשב"ג.	ר' יעקב בר אידי אמר ר' יהושע בן לוי:											נז
הנודר מן העיר - מותר ליכנס לתחומה - של עיר ואסור ליכנס לעיבורה, אבל הנודר מן הבית - אסור מן האגף ולפנים.												נז
מנלן דעיבורא דמתא כמתא דמי?												נז
דאמר קרא: (יהושע ה) ויהי בהיות יהושע ביריחו וגו' מאי ביריחו?	רבי יוחנן:											נז
אילימא ביריחו ממש												נז
והכתיב (יהושע ה) ויריחו סוגרת ומסוגרת												נז
אלא ש"מ בעיבורה.												נז
אימא: אפ"ל בתחומה												נז
הא כתיב בתחומה (במדבר לה) ומדותם מחוץ לעיר.												נז
הנודר מן הבית - אינו אסור אלא מן האגף ולפנים.												נז
אבל מן האגף ולחוץ - לא												נז
(ויקרא יד) ויצא הכהן מן הבית - יכול ילך לביתו ויסגיר? ת"ל: (ויקרא יד) אל פתח הבית, אי אל פתח הבית, יכול יעמוד תחת המשקוף ויסגיר? תלמוד לומר: מן הבית, עד שיצא מן הבית כולו, הא כיצד? עומד בצד המשקוף ויסגיר ומנין שאם הלך לביתו והסגיר, או שעמד תחת השקוף והסגיר, שהסגירו מוסגר? ת"ל: (ויקרא יד) והסגיר את הבית, מכל מקום	מתלב רב מרי:											נז
שאני גבי בית, דכתיב: מן הבית, עד שיצא מן הבית כולו.												נז
קונם פירות האלו עלי, קונם הן על פי, קונם הן לפי - אסור בחילופיהן ובגידוליהן, שאיני אוכל ושאני טועם - מותר בחילופיהן ובגידוליהן בדבר שזרעו כלה, אבל בדבר שאין זרעו כלה - אפילו גידולי גידולין אסורין.												נז
האומר לאשתו קונם מעשה ידיך עלי, קונם הן על פי, קונם הן לפי - אסור בחילופיהן ובגידוליהן, שאיני אוכל ושאני טועם - מותר בחילופיהן ובגידוליהן בדבר שזרעו כלה, אבל דבר שאין זרעו כלה - אפילו גידולי גידולין אסורין.												נז
שאת עושה איני אוכל עד הפסח, שאת עושה איני מתכסה עד הפסח, עשתה לפני הפסח - מותר לאכול ולהתכסות אחר הפסח.												נז
שאת עושה עד הפסח איני אוכל, ושאת עושה עד הפסח איני מתכסה, עשתה לפני הפסח - אסור לאכול ולהתכסות אחר הפסח.												נז
שאת נהנית לי עד הפסח אם הולכת את לבית אביך עד החג, הלכה לפני הפסח - אסורה בהנאתו עד הפסח, אחר הפסח - בלא יחל.												נז
שאת נהנית לי עד החג אם הולכת את לבית אביך עד הפסח, הלכה לפני הפסח - אסורה בהנאתו עד החג, ומותרת לילך אחר הפסח.												נז
האומר לאשתו קונם מעשה ידיך עלי, קונם הן על פי, קונם הן לפי וכו'.												נז
בצל שעקרו בשביעית ונטעו בשמינית ורבו גידוליו על עיקרו, והכי קא מיבעיא ליה: גידוליו היתר ועיקרו אסור, כיון דרבו גידוליו מעיקרו, אותן גידוליו היתר מעלין את האיסור, או לא?	ישמעאל איש כפר ימא, ואמרי לה איש כפר דימא, העלה בידו:											נז
אתא לקמיה דרבי אמי, לא הוה בידיה	[רבי אמי]											נז

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מאן דאמר	מדרים-הנודר מן הירק											
אתא לקמיה דרבי יצחק נפחא, פשט ליה מן הדא, דאמר רבי חנינא תריתאה אמר רבי ינאי:	בצל של תרומה שנטעו, ורבו גידוליו על עיקרו - מותר.										!	◇
א"ל ר' ירמיה, ואיתימא רבי זריקא:	שביק מר תרין ועביד כחד.										ז	◇
	מאן נינהו תרין?										א	◇
דא"ר אבהו א"ר יוחנן:	ילדה שסיבכה בזקינה ובה פירות, אע"פ שהוסיפה מאתים - אסור										!	◇
וא"ר שמואל בר רבי נחמני א"ר יונתן:	בצל שנטעו בכרם ונעקר הכרם - אסור.										!	◇
	הדר אתא לקמיה דר' אמי										○	◇
ופשיט ליה [רבי אמי] מן הדא, דאמר ר' יצחק אמר ר' יוחנן:	ליטרא בצלים שתיקנה וזרעה - מתעשרת לפי כולה										!	◇
	אלמא אותן גידולין מבטלין עיקר.										!	◇
	דלמא לחומרא שאני?										ז	◇
	אלא מן הדא:										!	◇
דתניא, רבי שמעון:	כל דבר שיש לו מתירין, כגון טבל ומעשר שני והקדש וחדש - לא נתנו בהן חכמים שיעור, וכל דבר שאין לו מתירין, כגון תרומה ותרומת מעשר וחלה וערלה וכלאי הכרם - נתנו בהם חכמים שיעור										!	◇
אמרו לו:	והלא שביעית אין לה מתירין, ולא נתנו בה חכמים שיעור										ז	◇
דתנן:	השביעית אוסרת כל שהוא במינה										!	◇
אמר להן: [רבי שמעון]	אף אני לא אמרתי אלא לביעור, אבל לאכילה - בנותן טעם.										!	◇
	ודלמא הא נמי לחומרא שאני?										ז	◇
	אלא מן הדא פשטה										!	◇
דתנן: [ת"ק]	בצלים שירדו עליהם גשמים וצמחו, אם היו עלין שלהן שחורין - אסורין, הוריקו - מותרין										!	◇
ר' חנניא בן אנטיגנוס:	אם יכולין ליתלש בעלין שלהן - אסורין, וכנגדן למוצאי שביעית - מותרין										!	◇
	למימרא, דגידולי היתר מעלין את האיסור.										!	◇
	ודלמא במדוכנין										ז	◇
אלא מן הדא, דתניא: [ת"ק]	המנכש עם הכותי בחסיות - אוכל מהן אכילת עראי ומעשרן ודאי										!	◇
רבי שמעון בן אלעזר	אם ישראל חשוד על השביעית - למוצאי שביעית מותר										!	◇
	למימרא, דגידולי היתר מעלין את האיסור.										!	◇
	ודלמא בדבר שזרעו כלה										ז	◇
הא תניא:	אלו הן חסיות: כגון הלוף, השום, והבצלים.										ז	◇
	ודלמא במדוכנין										ז	◇
	חשוד על השביעית קתני.										ז	◇
	ודלמא בתערובת										ז	◇
	המנכש קתני.										ז	◇
לימא, תיהוי תיובתיה דרבי יוחנן ודרכי יונתן											ז	◇
רבי יצחק:	שניא שביעית, הואיל ואיסורה ע"י קרקע, בטילתה נמי ע"י קרקע.										!	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

נדרים-הנודר מן הירק		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
הרי מעשר דאיסורו ע"י קרקע, ואין בטילתו על ידי קרקע												נח:		
ליטרא מעשר טבל שזרעה בקרקע, והשביחה והרי היא כעשר ליתרין - חייבת במעשר ובשביעית, ואותה ליטרא מעשר עליה ממקום אחר לפי חשבון	דתניא:										⚡	◇	נח:	
מעשר דיגון הוא דקא גרים ליה.	אמרי:										!	◇	נט:	
קונם פירות האלו עלי קונם הן על פי קונם הן לפי - אסור בחילופיהן ובגידוליהן, שאני אוכל ושאני טועם - מותר בחילופיהן ובגידוליהן בדבר שזרעו כלה, אבל בדבר שאין זרעו כלה - אפילו גידולי גידולין אסורין	מתיב רמי בר חמא:										⚡	◇	נט:	
שאני קונמות, הואיל ואי בעי מתשיל עליהו, הווי להו כדבר שיש לו מתירין, ואין בטיל ברוב.	רבי אבא:										!	◇	נט:	
והרי תרומה דאי בעי מיתשיל עלה, ובטלי ברוב											⚡		נט:	
סאה תרומה טמאה שנפלה לפחות ממאה חולין - תרקב	דתנן:										⚡	◇	נט:	
הא למאה - תעלה											⚡		נט:	
בתרומה ביד כהן עסקינן, דלא מצי מיתשיל עלה.	אמרי:										!	◇	נט:	
אם היתה טהורה - תמכר לכהן	אי הכי, אימא סיפא:										⚡		נט:	
אלא בישראל שנפלו לו מבית אבי אמו כהן עסקינן.											!	◇	נט:	
תימכר לכהן חוץ מדמי אותה סאה	והא קתני סיפא:										⚡	◇	נט:	
אלא אימא: בשלמא קונמות מצוה לאיתשולי עליהן, משום דרבי נתן											!	◇	נט:	
כל הנודר - כאילו בנה במה, והמקיימו - כאילו מקטיר עליה	דאמר רבי נתן:										⚡		נט:	
תרומה מאי מצוה לאיתשולי עלה.											!		נט:	
ליטרא בצלים שתיקנה וזרעה - מתעשרת לפי כולה.	גופא, אמר רבי יוחנן:											⚡	נט:	
יתיב רבא וקאמר להא שמעתא	[רבא]											○	נט:	
מאן צאית לך ולר' יוחנן רבך היתר שבהן להיכן הלך?	אמר ליה רב חסדא:											⚡	◇	נט:
מי לא תנן דכוותה?	אמר ליה: [רבא]										!		נט:	
בצלים שירדו עליהם גשמים וצימחו, אם היו עלין שלהן שחורין - אסורין, הוריקו - מותרין	[תנן]										⚡	◇	נט:	
וכי שחורין אמאי אסורין? לימא: היתר שבהן להיכן הלך?											!		נט:	
מי סברת על עיקר קתני? אתוספת קתני אסורין.	א"ל: [רב חסדא]										⚡	◇	נט:	
אי הכי, מאי אתא רשב"ג למימר?											⚡	◇	נט:	
הגדל בחיוב - חייב, הגדל בפטור - פטור	דתניא, רשב"ג:										⚡	◇	נט:	
תנא קמא נמי הכי אמך											⚡		נט:	
כולה מתני' רבן שמעון בן גמליאל קתני לה. ועד כאן לא שמעת ליה לרבן שמעון בן גמליאל - דלא קא טרח, אבל היכא דקא טרח - בטיל ברובא.											!	◇	נט:	
וכל היכא דקא טרח בטיל ברובא?											⚡		נט:	
והרי ליטרא מעשר טבל, דקטרח											⚡	◇	נט:	
ואותה ליטרא מעשר עליו ממקום אחר לפי חשבון	וקתני:										⚡	◇	נט:	
שאני גבי מעשר, דאמר קרא: (דברים יד) עשר תעשר וגו', והיתירא זרעי אינשי, איסורא לא זרעי אינשי.											!	◇	נט:	
בצל של תרומה שנטעו, ורבו גידוליו על עיקרו - מותר.	גופא, א"ר חנינא תירתאה א"ר ינאי:											⚡	◇	נט:
למימרא, דגידולי היתר מעלין את האיסור												⚡	נט:	
גידולי תרומה - תרומה	והתנן:										⚡	◇	נט:	

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	--

נדרים-הנודר מן הירק		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בגידולי גידולין קאמרינן.												◇	ס.
גידולי גידולין - חולין	הא נמי תנינא:										■	;	ס.
הא קמ"ל, אפילו בדבר שאין זרעו כלה.												!	ס.
הטבל - גידוליו מותרין בדבר שזרעו כלה, אבל דבר שאין זרעו כלה - גידולי גידולין אסורין	והתנן:										■	;	ס.
רבויה דרבו גידולין על עיקרו - מותר קא משמע לן.												!	ס.
הדרן עלך הנודר מן הירק.													

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נדירים-קונם יין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קונם יין שאני טועם היום - אינו אסור אלא עד שתחשך.												■
שבת זו - אסור בכל השבת ושבת לשעבר												■
חדש זה - אסור בכל החדש ור"ח להבא												■
שנה זו - אסור בכל השנה וראש השנה לעתיד לבא												■
שבוע זה - אסור בכל השבוע ושביעית לשעבר.												■
ואם אמר יום אחד, שבת אחת, חדש אחד, שנה אחת, שבוע אחד - אסור מיום ליום.												■
עד הפסח - אסור עד שיגיע												■
עד שיהא - אסור עד שיצא.												■
עד פני הפסח - רבי מאיר אומר: אסור עד שיגיע	[רבי מאיר]											◆
אסור עד שיצא.	רבי יוסי:											◆
קונם יין שאני טועם כו'.												■
לכשתחשך צריך שאלה לחכם.	רבי ירמיה בר אבא:											◇
מאי טעמא?												^
גזירה היום משום יום אחד.	רב יוסף:											!
אי הכי, ליגזור ביום א' משום היום	א"ל אביי:											◇
היום ביום אחד מיחלף, יום אחד בהיום לא מיחלף.	א"ל: [רב יוסף]											!
כמאן אזלא שמעתיה דרב ירמיה בר אבא? כרבי נתן	רבינא: אמר לי מרימר, הכי אמר אבוק משמיה דרב יוסף:											■
כל הנודר - כאילו בנה במה, והמקיימו - כאילו מקטיר עליה.	דתניא, רבי נתן:											■
שבת זו - אסור בכל השבת כולה.												■
פשיטא												⚡
מהו דתימא יומי דשבתא קאמר, קמ"ל.												!
חדש זה - אסור בכל החדש ור"ח להבא.												■
פשיטא												⚡
כי איצטריכא לחדש חסר, מהו דתימא ראש חדש לשעבר הוי וליתסר, קמ"ל: קרו אינשי ריש ירחא.												!
שנה זו - אסור בכל השנה כולה.												■
אמר קונם יין שאני טועם יום, מאי דיניה? כהיום או כיום אחד?	איבעיא להו:											^
קונם יין שאני טועם היום - אין אסור אלא עד שתחשך	ת"ש ממתניתין:											⚡
הא יום - כיום אחד דמי.												⚡
אמר יום אחד - אסור מיום ליום	אימא סיפא:											!
הא יום - כהיום דמי												!
אלא מהא ליכא למשמע מינה.												!
קונם יין שאני טועם השנה, נתעברה השנה - אסור בה ובעיבורה	רב אשי, ת"ש:											⚡
היכי דמי?												^

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator														
נדרים-קונם יין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
איילמא כדקתני												!	⊖	סא.
למה לי למימרא?												⊖	⊖	סא.
אלא לאו דאמר שנה												!	⊖	סא.
אלמא שנה כהשנה דמי, ויום נמי כהיום דיניה.													⊖	סא.
לא, לעולם דאמר השנה, ומהו דתימא הלך אחר רוב השנים ולא אית בהו עיבור, קא משמע לן.													!	סא.
אמר יין שאני טועם יובל, מאי? שנת חמשים כלפני חמשים, או כלאחר חמשים?	איבעיא להו:												⊖	סא.
ת"ש, דתניא פלוגתא דרבי יהודה ורבנן:													!	סא.
(ויקרא כה) וקדשתם את שנת החמשים שנה - שנת החמשים אתה מונה, ואי אתה מונה שנת חמשים ואחת, מכאן אמרו: יובל אינו עולה למנין שבוע	[רבנן]												!	סא.
יובל עולה למנין שבוע	רבי יהודה:												!	סא.
הרי הוא אומר: (ויקרא כה) שש שנים תזרע שדך, ואין כאן אלא חמש	אמרו לו לרבי יהודה:												!	סא.
לדבריהם, הרי הוא אומר: (ויקרא כה) ועשת את התבואה לשלש השנים, הרי כאן ארבע אלא איכא לאוקמה בשאר שני שבוע, דילי נמי איכא לאוקמה בשאר שני שבוע.	אמר להם: [רבי יהודה]												!	סא.
עד הפסח - אסור כו'.													⊖	סא.
למימרא, דרבי מאיר סבר: לא מעייל איניש נפשיה לספיקא, ורבי יוסי סבר: מעייל איניש נפשיה לספיקא													⊖	סא.
מי שיש לו שתי כיתי בנות משתי נשים, ואמר: קדשתי את בתי הגדולה, ואינו יודע אם גדולה שבגדולות, אם גדולה שבקטנות, ואם קטנה שבגדולות שהיא גדולה מן הגדולה שבקטנות - כולן אסורות דברי ר"מ, חוץ מן הקטנה שבקטנות	ורמינהי: [רבי מאיר]												⊖	סא:
כולן מותרות, חוץ מן הגדולה שבגדולות	רבי יוסי:												⊖	סא:
מוחלפת השיטה	רבי חנינא בר אבדימי אמר רב:												!	סא:
זה הכלל: כל שזמנו קבוע ואמר עד לפני - ר"מ אומר: עד שיצא	והתניא: [רבי מאיר]												⊖	סא:
עד שיגיע.	רבי יוסי:												⊖	סא:
עד הקציר, עד הבציר, עד המסיק - אינו אסור אלא עד שיגיע.													⊖	סא:
זה הכלל: כל שזמנו קבוע ואמר עד שיגיע - אסור עד שיגיע, אמר עד שיהא - אסור עד שיצא וכל שאין זמנו קבוע, בין אמר עד שיהא, בין אמר עד שיגיע - אינו אסור אלא עד שיגיע.													⊖	סא:
עד הקיץ, עד שיהא הקיץ - עד שיתחילו העם להכניס בכלכלות													⊖	סא:
עד שיעבור הקיץ - עד שיקפילו המקצועות.													⊖	סא:
כלכלה שאמרן, כלכלה של תאנים ולא כלכלה של ענבים.	תנא:												⊖	סא:
הנודר מפירות הקיץ - אין אסור אלא בתאנים	תניא: [ת"ק]												⊖	סא:
ענבים בכלל תאנים.	רשב"ג:												⊖	סא:
מאי טעמא דתנא קמא?													⊖	סא:
תאנים מיקצצן בידא, ענבים לא מיקצצן בידא	קסבר: [ת"ק]												!	סא:
ענבים נמי כי מירדדן מיקצצן בידא.	רשב"ג סבר:												!	סא:
עד שיעבור הקיץ - עד שיכפלו המקצועות.													⊖	סא:
עד שיכפילו רוב המקצועות.	תנא:												⊖	סא:
הוקפלו רוב המקצועות - מותרות משום גזל ופטורות מן המעשרות.	תנא:												⊖	סב.

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

נדרים-קונם יין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
רבי יוסי בר רבי יהודה איקלעו להווא אתרא בזמן שהוקפלו רוב המקצועות, רבי הוה קא אכיל, רבי יוסי בר ר' יהודה לא אכיל.												o	◇	
אתא מרהון, אמר להו: אמאי לא אכלי רבנן? הוקפלו רוב המקצועות הוא, ואף על פי כן לא אכיל ר' יוסי בר ר' יהודה													o	◇
משום סניות מילתא הוא דקאמר הדין גברא.	קסבר: [ר' יוסי בר ר' יהודה]												o	◇
רבי חמא בר רבי חנינא איקלע להווא אתרא בזמן שהוקפלו רוב המקצועות, הוה קאכיל, היב לשמעיה לא אכיל													o	◇
אמר ליה: אכול	[רבי חמא בר רבי חנינא]												o	◇
הוקפלו רוב המקצועות - מותרות משום גזל ופטורות מן המעשר.	כך אמר לי רבי ישמעאל בר רבי יוסי משום אביו:												o	◇
ר' טרפון אשכחיה הווא גברא בזמן שהוקפלו המקצועות דקאכיל, אחתיה בשקא ושקליה ואמטייה למשדיה בנהרא													o	◇
אמר לו: אוי לו לטרפון שזה הורגן	[רבי טרפון]												o	◇
שמע הווא גברא, שבקיה וערק.													o	◇
כל ימיו של אותו צדיק היה מצטער על דבר זה, אמר: אוי לי שנשתמשתי בכתרה של תורה.	רבי אבהו משום ר' חנניה בן גמליאל:												o	◇
כל המשתמש בכתרה של תורה נעקר מן העולם, קל וחומר: ומה בלשצר שנשתמש בכלי קודש שנעשו חול, שנאמר: (יהזקאל ז) ובאו בה פריצים וחיללוה, כיון שפרצום נעשו חול - נעקר מן העולם, דכתיב: (דניאל ה) בה בליליא קטיל בלשצר, המשתמש בכתרה של תורה שהוא קיים לעולם - על אחת כמה וכמה.	ואמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן:												■	◇
ורבי טרפון, כיון דכי אכיל דהוקפלו רוב המקצועות הוה, אמאי צעריה הווא גברא?													?	
משום דהווא הוה גנבי ליה ענבי כולה שתא, וכיון דאשכחיה לר' טרפון, סבר היינו דגנבן.													!	◇
אי הכי, אמאי ציער נפשיה?													?	
משום דרבי טרפון עשיר גדול הוה, והוה ליה לפייסו בדמים.													!	◇
(דברים ל) לאהבה את ה' אלהיך לשמוע בקולו ולדבקה בו - שלא יאמר אדם: אקרא שיקראוני חכם, אשנה שאהיה זקן ואשב בישיבה, אלא למד מאהבה וסוף הכבוד לבא, שנאמר: (משלי ז) קשרם על אצבעותיך כתבם על לוח לבך, ואומר: (משלי ג) דרכיה דרכי נועם, ואומר: (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר.	תניא:												■	◇
עשה דברים לשם פעלים, ודבר בהם לשמם, אל תעשם עטרה להתגדל בהם, ואל תעשם קורדום להיות עורך בו, וקל וחומר: ומה בלשצר שלא נשתמש אלא בכלי קדש שנעשו חול - נעקר מן העולם, המשתמש בכתרה של תורה - על אחת כמה וכמה.	רבי אליעזר בר ר' צדוק												■	◇
שרי ליה לאיניש לאודועי נפשיה באתרא דלא ידעי ליה, דכתיב: (מלכים א' יח) ועבדך ירא את ה' מנעוריו.	רבא:												■	◇
אלא קשיא דר' טרפון													?	
משום דעשיר גדול היה, והוה ליה לפייסיה בדמים.													!	◇
כתיב: ועבדך ירא את ה' מנעוריו, וכתיב: (משלי כז) יהלך זר ולא פיך	רבא רמי:												■	◇
הא באתרא ידיעי ליה, הא באתרא דלא ידעי ליה.	[רבא]												!	◇
שרי ליה לצורבא מרבנן למימר צורבא מרבנן אנא שרו לי תיגראי ברישא, דכתיב: (שמואל ב' ח) ובני דוד כהנים היו, מה כהן נוטל בראש, אף תלמיד חכם נוטל בראש.	רבא:												■	◇
וכהן מנא לך?													^	
דכתיב: (ויקרא כא) וקדשתו כי את לחם אלהיך הוא מקריב													!	
וקדשתו - לכל דבר שבקדושה, לפתוח ראשון, ולברך ראשון, וליטול מנה יפה ראשון.	ותנא דבי רבי ישמעאל:												!	◇

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

נדירים-קונם יין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שרי ליה לצורבא מרבנן למימר לא יהיבנא אכרגא, דכתיב: (עזרא ז) מנדה בלו והלך לא שליש למירמא עליהון	רבא:											◇	סב:
מנדה - זו מנת המלך, בלו - זו כסף גולגלתא, והלך - זו ארנונא.	וא"ר יהודה:												סב:
שרי ליה לצורבא מרבנן למימר עבדא דנורא אנא לא יהיבנא אכרגא, מ"ט? לאברוחי אריא מיניה קאמר.	ואמר רבא:											◇	סב:
רב אשי הוה ליה ההוא אבא, זבניה לבי נורא.	[רב אשי]											◇	סב:
האיכא (ויקרא י"ט) לפני עור לא תתן מכשול	רבינא לרב אשי:											?	סב:
רוב עצים להסקה ניתנו.	א"ל: [רב אשי]											◇	סב:
עד הקציר - עד שיתחיל העם לקצור קציר חטין, אבל לא קציר שעורין הכל לפי מקום נדרו, אם היה בהר - בהר, ואם היה בבקעה - בבקעה.													מ
עד הגשמים, עד שיהו הגשמים - עד שתחד רביעה שניה	[ת"ק]											◇	סב:
עד שיגיע זמנה של רביעה.	רשב"ג:											◇	סב:
עד שיפסקו גשמים - עד שיצא ניסן כולו, דברי ר' מאיר	[רבי מאיר]											◇	סב:
עד שיעבור הפסח.	רבי יהודה:											◇	סב:
הנודר עד הקיץ בגליל, וירד לעמקים, אע"פ שהגיע הקיץ בעמקים - אסור עד שיגיע הקיץ בגליל.	תניא:												א
עד הגשמים, עד שיהו גשמים - עד שתחד רביעה שניה	[ת"ק]											◇	סב:
עד שיגיע זמנה של רביעה.	רשב"ג:											◇	סב:
מחלוקת - דאמר עד הגשמים, אבל אמר עד הגשם - עד זמן גשמים קאמר.	רבי זירא:											◇	סב:
איזוהי זמנה של רביעה? הבכירה - בג', בינונית - בשבעה, אפילה - בעשרים ושלשה, דברי רבי מאיר	מיתבי: [רבי מאיר]											◇	סג.
בשבעה, ובשבעה עשר, ובעשרים ושלשה	רבי יהודה:											◇	סג.
בשבעה עשר, ובעשרים ושלשה, ובחודש כסליו	רבי יוסי:											◇	סג.
אין היחידים מתענין עד שיגיע ר"ח כסליו	וכן היה ר' יוסי אומר:											?	סג.
בשלמא רביעה ראשונה - לישאל, שלישית - להתענות, אלא שניה למאי?	ואמרינן עלה:											?	סג.
לנודר	ואמר רבי זירא:											!	סג.
כמאן אזלא הא דתניא	ואמרינן עלה:											?	סג.
גשמים שירדו שבעה ימים זה אחר זה - אתה מונה בהן רביעה ראשונה ושניה	תניא: [רשב"ג]											?	סג.
כמאן? כרבי יוסי?												?	סג.
ההוא, דאמר עד הגשמים.												!	סג.